

arme lagt dybsindigt overkors bag paa Ryggen vandrede herud fra Byen hver Morgen og Aften for at røre den rustne Taarnklokke og lade nogle basdybe Toner runge ud over Rævene, som luskede omkring mellem Tjørnene, og over Degnens Faar, der gik og græssede tungsindigt udenfor Kirkegaardsmuren, — nu og da ogsaa over en enlig Fiskermand, der laa med sin Baad inde under de stejle Skrænter og drog Agn.

Om Søndagen derimod — især paa de store Højtidsdage — var her Liv og Fest. Da myldrede det paa Vejen herud fra Skibberup af helligdagsklædte Fodgængere og blankt pudsede Køretøjer; og rundt om Næsset kom Fiskerfamilierne sejlene i Baade og lagde til ved Strandens store Sten, hvorfra Mændene bar Kvinderne iland paa deres Arme. Kvinderne havde alle sorte Kirkehætter paa Hovedet og bar paa Armen Moskranse eller Blomsterkors, som de lagde hen paa de vejrbæste Grave, forinden de i Gaasegang gik ind i Kirken. Henne paa et Hjørne af Kirkegaardsmuren stod „Døden“ paa Udkig. Ubevægelig stirrede han ud over Vejlbysvejen, hvorfra Præstens Vogn skulde komme; og saasnart den bukede Kaleschehimmel skimtedes derude mellem Bakkerne, ilede han med lange Skridt tværs over Gravene og ind i sit Taarnrum. Og mens nu ogsaa Mændene, der havde samlet sig i samtalende Grupper udenfor Kirkeporten, langsomt trak sig ind i Kirken og under andagtsfuld Hosten og Snøften tog Plads under de genlydende Hvælvinger, gav Klokken i Taarnet sig til at bamle, saa Kirkens tykke Mure begyndte at ryste derved.

Dag — alt dette var igrunden nu en halvforglemmt Saga. Siden Provst Tønnesen var kommen her til Sognet, havde Kirken mangen Gang staaet øde ogsaa paa Helligdagene; den rustne Klokke havde bamlet over mennesketomme Veje; inde i Stolestaderne hostede blot et Par fattige Tiende-Skyldnere, der ikke turde udsætte sig for Provstens Vrede; og endda var det netop paa Tønnesens